

Zoveel te zingen

Ik zit op uw schouders
een parasol boven mijn hoofd
in schakering van de regenboog

Ik zit zo hoog,
kijk over de duinen
naar het strand,
waar de vliegers zweven

U hoort, net als ik, het vrolijke geschreeuw
het water, zo zegt men, geeft en neemt
hier geeft het, contouren aan het land
vreugde op het strand

De regenboog van mijn parasol was een belofte:
een dodende vloed zou nooit meer komen
Maar kwade koningen zijn van alle tijden
alle landen

Verderop dobberen mensen
Hun ark is van rubber en met veel te veel te vol
Daar neemt de zee
en neemt
en neemt

Ze dobberen tussen de golven
hoopvol en angstig tegelijk
Op weg naar een jong land
het oude staat in brand

Dat ze de kustlijn mogen halen
met al hun verhalen
Dat ze erbarmen mogen vinden
en een vrede ongekend

Dat de zee als gever
ons een voorbeeld is
Dat de zee ons onderdompelt
in liefde

Moge visioenen van goud
de generaties doortrekken
Samen zingend,
Omdat er zoveel te zingen is
omdat er zoveel te zingen is



Hein Bosman, met dank aan Sjon Donkers